

„Inu, paní, tak tady máš důkaz nad důkazy,“ prohlásil Fethmac suše. „Nevinný člověk by se přece nepokoušel utéct.“

„Kde je teď tvůj muž?“ zeptala se Fidelma Breccnat a mladíka si pro tu chvíli nevíšala.

„Zatím se ještě nevrátil domů. Účastnil se toho pohřbu – tys ho tu neviděla?“

„Pokud je mi známo, měla jsi dohlížet na manželku a dítě toho obžalovaného muže. Kde jsou teď?“

„Nechala jsem je doma, bezpečně pod zámkem. Zdálo se mi, že jsem zaslechla z kovářny nějaké zvuky, a tak jsem to tam vyrazila prohlédnout. Když jsem vyšla před dům, uviděla jsem, že jsou dveře od kůlny dokořán – od toho domku, kam můj muž zavřel toho tuláka.“

„Musíme se ihned vrátit do kovářny, abychom se přesvědčili, že se nepodařilo uniknout i té ženě s nemluvnětem. Povědělas o Celgaireově útěku ještě někomu?“

Kovářova manželka zavrtěla hlavou. „Vzhledem k tomu, že Gobánguss ještě nebyl doma, jsem za svou první povinnost považovala povědět o útěku vězně našemu soudci. Měli bychom místní lidi varovat, všem nám teď hrozí, že nás ten člověk v posteli podřízne.“

„Pak si prozatím tu novinu nech pro sebe.“ Potom se Fidelma obrátila k Eadulfovi. „Mohl by ses vrátit na hřbitov a zjistit tam, co Gobángusse tak zdrželo? My s Fethmakem zatím půjdeme napřed a zkusíme se podívat, jak se Celgaireovi asi podařilo dostat ven z kůlny.“

„Celgaire se tím útěkem v podstatě přiznal k vině, paní,“ prohlásil mladý soudce, když bok po boku vyrazili ke kovárně.

„Vzpomínám si, že kovář tvrdil, že je ten přístřešek poměrně bezpečný a že se zamyká zvenčí, je to tak?“ Fidelma znovu přešla Fethmakovu poznámku mlčením a místo toho se se svým dotazem obrátila na Breccnat.

„Ano, zámek je zvenku, a navíc je tam pevná petlice. Dveře se otvírají dovnitř. V kůlně nejsou žádná okna. Byla bych považovala za nemožné, aby se odtamtud někdo dostal, ale na vlastní oči jsem viděla, že jsou dveře vylomené.“

Gobángussova žena se rozběhla před nimi a oni ji rychle následovali, až dorazili ke kovárně, před kterou svítily dvě lucerny. Vesnice už nyní ztichla, všechno kolem zahalovala noc. Fidelma byla vděčná za světlo vrhané lampami, kterými si svítili na cestu. Kůlna stála osamocená za kovárnou. Vevnitř bylo dost místa, aby se tam vešel dospělý člověk s dítětem na ramenou, a také by se tam člověk vešel, kdyby se chtěl natáhnout na zem. Fethmac jim svítil lucernou, kterou si vzal od Breccnat, a Fidelma v jejím světle rozeznávala, že je budka postavená ze silných a pevných kusů dřeva – jak samotná masivní konstrukce, tak stěny. Dveře ovšem visely na stranu, jako by je někdo téměř vypáčil z pantů.

Fidelma si pro tu chvíli přestala dveří všímat, vzala si od Fethmaka lucernu, vešla dovnitř a začala se kolem pozorně rozhlížet. Breccnat měla pravdu. Krom dveří tam nebyla žádná okna ani jiné otvory ve stěnách. Na zemi leželo několik ovčích kůží, a vedle nich stála dřevěná bedna s polovyhořelou zhasnutou svíčkou. Všechno tam vypadalo naprosto v pořádku. Zase vyšla ven a znovu si začala prohlížet vylomené dveře, houpající se na jednom pantu; potom od nich o krok ustoupila a vrátila lampu Fethmakovi.

„Dobře si to tu prohlédni a pak mi pověz, co si o tom myslíš,“ vyzvala mladého soudce.

Fethmac vešel dovnitř a rychle se rozhlédl kolem. Potom přešel ke stěně, do níž byly vsazeny dveřní panty, chvíli je zkoumal a nakonec od nich ustoupil a mračil se.

„Nuže?“ pobídla ho Fidelma do řeči.

„Závoru někdo odsunul, ale zámek je neporušený, jen dřevo kolem vylomené. Na dveře byla vyvinuta taková síla, že to poškodilo jeden ze závěsů. Z toho všeho vyvozují, že dveře byly násilím vyraženy, ale směrem dovnitř. Někdo zvenčí se do nich opřel a Celgairea osvobodil.“